

РЕШЕНИЕ

№ 794

гр. София, 14.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 21.01.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

**ЧЛЕНОВЕ: Цветанка Паунова
Елеонора Попова**

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **11431** по описа за **2021** година докладвано от съдия Евгения Иванова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по жалба на [фирма] срещу Решение от 27.08.2021 г., постановено по н.а.х.д. № 3433/2021 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 147-ми състав, с което е потвърдено издаденото от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – С. Наказателно постановление № 22-006499 от 14.04.2020 г., с което на касатора, на основание чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда, е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лв. за нарушение на чл. 415, ал. 1 с.з.

Касационният жалбоподател счита решението на районния съд за неправилно, постановено в противоречие с материалния закон, при допуснато съществено нарушение на процесуланите правила и при явна несправедливост на наложеното наказание. В жалбата се поддържа, че АУАН е съставен извън тримесечния давностен срок по чл. 34, ал. 1 ЗАНН. Административнонаказващият орган не е обсъдил възражението, направено от дружеството. Поддържа се становище, че дружеството не дължи трудови възнаграждения на посочените лица, тъй като договорите били „физически прекратени“ от самите тях, тъй като последните самоволно са напуснали работното си място. Изложени са съображения за маловажност на извършеното нарушение. Иска се отмяна на въззивното решение и отмяна на процесното наказателно постановление. Алтернативно, иска се замяна на наложената

имуществената санкция с предупреждение, поради наличие на множество смекчаващи вината обстоятелства.

В съдебно заседание касаторът не е представляван.

Ответникът – Дирекция „Инспекция по труда“ - С., чрез юрисконсулт оспорва жалбата, като счита същата за неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът дава заключение, че касационната жалба е основателна.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, I-ви касационен състав, след съвещание, намира следното:

Касационната жалба е подадена в срок, от надлежна страна, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Касаторът е санкциониран за това, че не е изпълнил даденото на основание чл. 404, ал.1, т. 1 и т. 12 КТ с протокол за извършена проверка предписание под № 3, а именно: „Работодателят да изплати в пълен размер уговореното трудово възнаграждение на Д. Г. Б., ЕГН[ЕИК] и Продан Д. И., ЕГН [ЕГН] за положения от тях труд през месец юли 2019 г., съгласно чл. 128, т. 2 КТ“. Срокът на предписанието е изтекъл на 17.12.2019 г., като до приключване на проверката от контролните органи не са били представени документи, удостоверяващи, че работодателят е изплатил в пълен размер уговореното трудово възнаграждение на посочените лица. Нарушението е квалифицирано като такова по чл. 415, ал. 1 КТ, за което му е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лв.

От представените доказателства се установява, че с платежно нареждане от 29.08.2019 г. на Д. Б. е изплатена сумата от 873,05 лв., като посоченото основание е „заплата м.07.2019“. Видно от приложената към административната преписка ведомост за заплати на лицето е било начислено трудово възнаграждение в размер на 1200,45 лв.

На другият работник, посочен в предписанието, според ведомостта за заплати е било начислено трудово възнаграждение в размер на 800,04 лв. а според приложеното преводно нареждане му е изплатена сумата от 581,85 лв. с основание „заплата м.07.2019“.

От съдържанието на даденото предписание е видно, че същото касае изплащане на пълния размер на уговорените трудови възнаграждения.

За да потвърди издаденото наказателно постановление решаващият състав на въззивния съд е приел, че при съставянето на АУАН и издаване на НП са спазени давностните срокове по чл. 34 ЗАНН, не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, а материалният закон е приложен правилно. Съдът е отговорил на всички оплаквания, наведени с касационната жалба.

Неоснователно и в касационната жалба се поддържа, че АУАН е съставен извън давностния срок по чл. 34, ал. 1 ЗАНН. Неправилно процесуалният представител на дружеството счита, че този срок започва да тече от момента, в който е започнала проверката по спазване на трудовото законодателство на дружеството - 18.10.2019 г. При тази проверка са били констатирани съответни нарушения и са издадени предписания за отстраняването им, но сроковете по чл. 34 започва да тече от извършване на нарушението или от откриване на нарушителя. Към 18.10.2019 г. нарушение по чл. 415, ал. 1 КТ не е било извършено, поради което няма как този срок да започне да тече на тази дата.

Неоснователно се твърди, че необсъждането на възраженията и неизлагането на мотиви за отхвърлянето им е процесуално нарушение. Разпоредбата на чл. 57, ал. 1 ЗАНН, в т.1 до 13 посочва изискуемото съдържание на наказателното постановление, като подобно изискване за мотивиране на отхвърляне на възраженията не фигурира там. Щом наказващият орган е издал наказателното постановление, очевидно е приел възраженията за неоснователни, като неизлагането на мотиви за това не накърнява правото на защита на наказаното лице.

Въззивният съд е отговорил и на възраженията досежно дължимостта на трудовото възнаграждение. Касаторът поддържа становище, че работниците са напуснали самоволно работа, поради което не им дължи възнаграждение, като също така посочва и че те му дължат обезщетение за неспазено предизвестие. Видно от административната преписка трудовите правоотношения на Д. Б. са прекратени със Заповед № 22/30.08.2019 г., считано от 24.08.2019 г. По отношение на другия работник не е представена заповед за прекратяване на трудовото правоотношение. Процесното предписание касае трудовото възнаграждение за м.07.2019 г. Самоволното напускане на работа от двамата работника не е доказано, но дори да беше факт, противоречи на житейската логика трудовите им правоотношения да бъдат прекратени месец след това. В тази връзка съдът, удачно се е позовал и на разпоредбата на чл. 272, ал. 1 КТ, като изложените доводи се споделят и от настоящия съдебен състав.

С оглед изложеното дотук, касационната инстанция намира, че решението на районния съд е валидно и допустимо, а по същество е правилно. Районният съд правилно е установил фактическата обстановка по делото, като подробно е обсъдил събраните по делото писмени и гласни доказателства. Въз основа на нея е направил обосновани изводи относно законосъобразното съставяне на АУАН и НП, както и за липсата на допуснати в хода на административнонаказателното производство съществени процесуални нарушения.

Съгласно чл.404, ал.1, т.12 от КТ контролните органи на Инспекцията по труда могат да дават задължителни предписания на работодателя и органа по назначаването за изплащане на неизплатени трудови възнаграждения и обезщетения след прекратяване на трудовите правоотношения.

Съгласно чл.415, ал.1 КТ, в приложимата към датата на извършване на нарушението редакция, който не изпълни задължително предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лв.

В случая е безспорно, че касаторът не е изпълнил даденото му задължително предписание до 17.12.2019 г. да изплати в пълен размер трудовите възнаграждения на Д. Г. Б., ЕГН[ЕИК] и Продан Д. И., ЕГН [ЕГН] за положения от тях труд през месец юли 2019 г., съгласно чл. 128, т. 2 КТ. Това обстоятелство не се и оспорва от санкционираното дружество.

В случая релевантно е единствено дали е налице неизпълнение на влязлото в законна сила предписание, което е основание по чл.415, ал.1 от КТ да се ангажира административнонаказателната отговорност на работодателя – негов адресат. Даденото предписание е връчено на дружеството, като му е даден достатъчен срок за неговото изпълнение. Споделят се мотивите на районния съд както за безспорна установеност на извършеното нарушение, така и за законосъобразното ангажиране на административнонаказателната отговорност на дружеството. Наказателното

постановление съдържа всички изискуеми реквизити, поради което, както беше посочено по-горе, възраженията в касационната жалба са неоснователни. Същото се отнася и до съставения акт за установяване на административно нарушение. Правилно съдът е преценил, че разпоредбите на чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН са спазени. Неоснователно се поддържа и че процесното нарушение е маловажно такова. Не се разкрива по-ниска степен на обществена опасност от останалите нарушения от този вид. Районният съд е изложил мотиви в тази връзка, които се споделят изцяло от настоящия състав.

С оглед изложеното дотук, съдът не констатира наличие на касационни основания по чл. 348, ал. 1 НПК, вр. чл. 63в ЗАНН, поради което решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора ответникът по касация има право на юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63, ал. 5 от ЗАНН в размер на 80 лв.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 27.08.2021 г., постановено по н.а.х.д. № 3433/2021 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 147-ми състав.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ – С. сумата от 80 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: